

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 14.

Tolvte Session.

9de Møde.

Tredagen den 12te October Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Aften.

(Forfat.)

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet (fortsat): Man kunde godt i Løven om Sognebaandets Løsning have taget Sagen paa en anden Maade, som en Tilslutning til en anden Menighed; men saa vilde deraf følge en heel Deel Bispørgsmaal, som ogsaa maatte opfattes paa en anden Maade. Som Loven er affattet, vedblive de at høre til deres eget Sogn. Man maa betragte deres Løsrivelse fra Menighedens Præst som forbigaaende; thi man har ikke ønsket saaledes at føre dem bort fra det Sogn, hvor de netop kunne virke til Betsignelse. Det er saa ofte i Livet, at netop det, der har en Tilbøjelighed til at adskille sig, ved at blive sammen kommer til at udrette overordentlig Meget. Om man vil, er det som med Salt og det man falter, eller som med Syre og det der syres; af Suurdeig og Deig bliver der Brød, hvorimod paa den ene Side den bare Suurdeig og paa den anden Side den bare Deig ikke er saa heldig som naar de blive sammen. Saaledes er Tilfældet ogsaa med Menighederne. Det er godt, at man ikke spærrer Afgang for dem, der synes at staa i Modstrid, til at slutte sig til hverandre og virke sammen.

Der er en Betragtning endnu med Hensyn til Opfattelsen af dette Lovforslag, og jeg troer, at den vist har udøvet en stor Indflydelse.

Det er den, at det altid er sødt at være Shænderhaver af Magt og Indflydelse, og at det altid falder haardt at skulle give Afstab paa Noget deraf. Den, der i en Række af Aar har selvvaansmæssigt staaet som Herre og Herster og Enebærer af det aandelige Liv, føler sig ubehageligt berørt, naar han seer, at der fremtræder andre officielle Bærere, udgaaede fra selve Folkets Midte, og som Lovgivningen vil anerkende. Jeg tvivler ikke om, at da der var Tale om Indførelsen af den communale Forfatning, var der Mange, der havde været eneraadende i Communen, der følte sig ubehageligt berørt ved at dele Magten med Andre, og det vilde være stemmende aldeles med den menneskelige Svagheds Natur, om de, der følte sig som Enebærere af det aandelige Liv, ugerne saae, at Menighederne fik en langt større Indflydelse, end de hidtil have haft. Jeg har den Tro, at Enhver, som seer, at det gjælder om at gjøre Opoffrelser, har Anledning til at prøve sig selv, om noget af Uvillien ikke skulde hidrøre fra saadanne Grunde. Jeg siger hermed paa ingen Maade, at det skulde gjælde den ærede Taler, og jeg maa bede ham ikke at misforstaae dette som Noget, der ikke skulde være alvorligt meent. Jeg erkender, at han ifølge sin Landsfriskhed, sin Livlighed og hele aandelige Natur ikke er hildet i disse Ansættelser; men jeg sigter til en Modstand, som jeg har truffet paa mange Steder, og som jeg ikke har kunnet andet end tilskrive disse Betragtninger. Modstanden mod Menighedsraads Oprettelse er bestandig været. I sin Tid bleve de eenstemmigt tilraadede af den nedsatte Commission, senere, da jeg tillod